

65 години огнище на знание и родолюбие!

Размисли на един учител в Българското училище в Прага

Снежана Таскова

Да си учител – това е не просто професия. Да си учител е призвание, орис, съдба. Да си учител е нужно голямо човешко сърце, за да поведеш по необозримите пътеки на науката децата на България.

„По този път няма фанфари. Той се извървява с обич и неспокоен дух, които учителят щедро раздава на учениците. Път – мисия с много труд, всеотдайност и вяра, вдъхновен от голямата любов към знанието“.

По моя земен път аз избрах да бъда учител, защото това е професия на предизвикателство и отговорност, а училището е магията и чудният свят, където децата първо научават за родината, науката, културата, историята и света. Тук за пръв път осъзнават, че със знание, труд и упоритост няма невъзможни неща. Тук се зараждат мечтите за бъдещето, страхът от неуспехите и стремежът към съвършенство.

От 2000 -та година аз имам уникалната възможност да съм учител по български език и литература в БСОУ „Д-р П. Берон“ в гр. Прага – перлата на Европа, един от най-красивите градове в света. Щастлива съм, че

съм част от екип на всеотдайни, знаещи и можещи учители, творещи всеки ден историята на училището. Днес ние честваме 65 години от неговото създаване.

65 години градене на характери и достойни граждани на България, на Европа, на света!

А началото е поставено в далечната 1948 година, когато ентузиазирани българи градинари създават частно училище за своите деца. На картата на Прага се появява една „малка България“, която обединява българските деца, жадни да се учат на своя роден език. Благородното дело дава своите първи успехи. През октомври 1948 г. Министерството на народната просвета в България взема решение за откриване на държавно училище и изпраща първите мисионери – учителките Богдана Тошкова и Александрина Неделчева. Събитието впечатлява чешката общественост и по Националното радио се съобщава за откриването на българско училище в Прага.

Официално то е открито на 14 февруари 1949 г. с подобаващо тържество. Училището се намира

в Дейвице, на ул. „Под кашани“ 14. Първоначално то е основно, с интернат, и се нарича Българско народно основно училище „Георги Димитров“. Трудни, но градивни са тези първи години. Благодарение на волята и будния дух на учители и пламенни родолюбци, училището започва да печели популярност, авторитетът му расте, а броят на любознателните българчета бързо се увеличава. От основно, през уч. 1989/1990 г. със заповед на министъра на народната просвета, училището става Единно средно политехническо училище, а от 7 юни 1996 г. то е преобразувано в Българско общообразователно училище и получава името на великия наш възрожденец д-р Петър Берон.

От 2003 г. се намира в нова сграда в една от най-красивите части на Прага, на ул. „Рихтарска“ 1. Богата и пълна с превратности е съдбата на Българското училище. Много ученици са преминали през класните му стаи, много учители са оставили частица от себе си, възпитавайки достойни българи.

Сега в него се учат 150 български деца, работят учители професионалисти, а историята му се обогатява с всеки изминал ден – пише се от учениците, учителите, родителите. То е част от живота на много българи и съдбата му се вписва в историята на националното ни образование. Днес БСОУ „Д-р П. Берон“ празнува. През изминалите 65 години то се оформя като стожер на българщината. Тук се пазят българските културни традиции, съхранява се българската духовност; проправена е една светла диря, разпръскваща светлината на словото и мисълта. С богата празнична програма учениците от Българското училище доказва, че то е „крепост, обич и съдба“ – единственото място в сърцето на Европа, където те се учат на родолюбие, израстват с родното слово, пеят, танцуват, рисуват, откриват

мъдростта на книгите и силата на приятелството. Днешният празник е повод и за равностметка, и за поглед към бъдещето, за отговор на глобалните въпроси, свързани със смисъла на учителската професия, за професионализма при работата с децата, за обучението през целия живот... , за мисията на човека-учител.

Снимка: Мария Захариева

От дистанцията на годините, през които уча и възпитавам български деца, мога да кажа, че „учителската професия е трудна по много причини, но тя е уникална с това, че в съзидането на основите на човешката личност, учителят вгражда не сянката, а сърцето си. Той дава

от душата си най-хубавото и не се щади“. Учителят знае, че ако изгражда с любов и истина, онова, което изгради, ще трае вечно.

Най-големият подарък за мен са успехите на моите ученици, техните слънчеви усмивки и тяхната благодарност.

Но за да има успехи, са необходими постоянство, много труд и упоритост. Затова аз „всекидневно вода битки срещу надзъртащото насилие, страха, предразсъдъците, невежеството и апатията. Но аз имам велики съюзници: Интелигентността, Любопитството, Творчеството, Вярата, Любовта и Смехът. И така, аз имам минало, което е богато на спомени.

Имам настояще, което е истинско предизвикателство“ (Джон У. Шлатър), позволено ми е да прекарвам дните си с бъдещето на България. Аз съм учител в Българското училище в Прага – една малка вселена, пулсираща в настоящето, пръскаща духовната си извисеност в бъдещето, и съм благодарна за това!

В празничния ден на БСОУ“Д-р П. Берон“ пожелавам на всички мои колеги много творческо вдъхновение и търпение, защото да си учител не е професия, а призвание, орис, съдба.

Честит празник, наше училище!

Снежана Таскова

„Амфипарнас“ на Орацио Веки в Прага

На 23 февруари в Дома на националните общности бе представена мадригалната комедия на Орацио Веки „Амфипарнас“. Вечерта бе организирана от сдружение „Възраждане“. В нея взеха участие вокален състав „Виктория“, танцова група En Garde, Ева Торнова – чембало, Тереза Павелкова – теорба, Павел Дрбал – виола да гамба. Маските за представлението бяха изработени от Емилия Карлович, а кулисите – от Доминика Прокопова. Многобройната публика имаше възможност да се пренесе в епохата на Ренесанса и да се запознае с една рядко изпълнявана творба. „Амфипарнас“ е най-известното произведение на Орацио Веки и е типичен пример за италиански музикален театър от времето на късния рене-

санс. Наречен е comedia harmonica, но днес е известен с по-популярното название „мадригална комедия“. Наименованието на произведението идва от Парнас – планина в Гърция, която през Античността е била известна като царство на поезията и музиката. „Амфипарнас“ се състои от пролог, 3 действия и 13 сцени. Всеки персонаж се характеризира с петгласен мадригал, като най-силно въздействащите са любовните мадригали, изпълнени с хроматизми и мадригализми (музикално онагледяване на думите, звукопис). Те се редуват с хумористични мадригали. „Амфипарнас“ е написан в типичния за времето полифоничен стил. Първото изпълнение се е състояло в Модена през 1594 г., а творбата е издадена през 1597 г. Това е време-

то, когато възникват първите опери. Мадригалната комедия на Орацио Веки прозвуча в изпълнение на вокален състав „Виктория“. Идпълнението на Виктория Дедечкова – сопран и художествен ръководител, Зузана Вилимова – сопран, Доминика Прокопова – алт, Одржей Холуб – тенор и Ян Тиш – баритон се отличаваше с богат тонов колорит и фино нюансиране. За автентичността на звученето допринесе инструменталният съпровод на чембало, теорба и виола да гамба. В света на театъра ни пренесоха Камила Дюрихова, Тереза Бабицка и Ян Драхокоупил от пантомимния състав En Garde.

Мария Захариева

Пантомимен състав En Garde

Изпълнителите на „Амфипарнас“ получават заслужени аплодисменти

Снимки: архив на вокален състав „Виктория“